

Húsvét utáni 1. vasárnap- quasi modo geniti- 2020. április 19.

Oltár előtti ige:

Jn 20,19-29

19Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek! 20És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat. 21Jézus erre ismét ezt mondta nekik: Békesség nektek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. 22Ezt mondva rájuk lehelt, és így folytatta: Vegyetek Szentlelket! 23A kiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.

24Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, nem volt velük, amikor megjelent Jézus. 25A többi tanítvány így szólt hozzá: Láttuk az Urat. Ő azonban ezt mondta nekik: Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.

26Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: Békesség nektek! 27Azután így szólt Tamáshoz: Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő! 28Tamás pedig így felelt: Én Uram és én Istenem! 29Jézus így szólt hozzá: Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.

Igehirdető: Kocsik Mónika

Igehirdetési alapige:

Zak 8,6-8

6Ezt mondja a Seregek Ura: Bár lehetetlennek tartja a megmaradt nép, hogy ez így legyen abban az időben, az én számomra ez mégsem lehetetlen – így szól a Seregek Ura.

7Ezt mondja a Seregek Ura: Íme, én kiszabadítom népemet napkelet földjéről és napnyugat földjéről. 8Hazahozom őket, és Jeruzsálemben laknak; az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán.

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Az ember sokmindenre azt mondhatja, hogy lehetetlen. Ez akkor történik, amikor a saját határainkat megtapasztaljuk, amikor a körülményeinket látva elképzelhetetlennek tartjuk a pozitív változást. Így volt ezzel Izrael népe is a Kr.e.6.sz-ban. A külső támadások, a belső elkeseredés és reményvesztettség, a fogság utáni helyrerázódás nehézségei, mind olyan

körülménynek tűnt, melyben lehetetlennek látszódott a felépülés, a normális, békességgel teli élet.

Érezhetjük mi is ezt, a jelen körülményeink között, de nem csak most, hanem számos alkalommal kimondhatjuk ezt a szót, hogy lehetetlen. Lehetetlen, hogy meggyógyuljak egy betegségből, lehetetlen, hogy kimásszak ebből a helyzetből, lehetetlen, hogy megváltozzon az, akit szeretnénk, hogy jó irányba mozduljon, lehetetlen, a bűnből, szenvedélybetegségből való szabadulás, lehetetlen, hogy ebben a bezártságban jól érezzem magam stb, lehet a példákat a végtelenségig sorolni.

Hát még mennyire lehetetlen az, hogy valaki feltámadjon a halálból és örökké éljen. Reményik Sándor is megfogalmazza egyik versében, hogy úgy érzi a lehetetlenség kapujában áll, amikor szerettei elvesztésével, a mulandósággal szembesül. A gyász fájdalmának átélésétől az, aki itt marad, nem szabadulhat. Ezekre a lehetetlennek látszó helyzetekre mondja ezt Isten Zakariás próféta szavain keresztül: "Ezt mondja a Seregek Ura : Bár lehetetlennek tartja a megmaradt nép, hogy ez így legyen abban az időben, az én számomra ez mégsem lehetetlen – így szól a Seregek Ura." Zak 8,6

Seregek Ura- mennyire szép, képies elnevezés. Óhatatlanul is megjelenhet képzeletünkben egy hatalmas lovas sereg, élén egy hatalmas Úrral. Hiszen láthattunk már filmekben, festményeken ilyen sereget. De ez a harci sereg mégis más, mert Isten áll seregei élén: angyalai, a kerubok és szeráfok, minden mennyei és földi teremtménye élén áll. Mint dicsőséges hadvezér, győzelemre vezeti népét, megvédi ellenségétől, mindattól a sötét erőtől, amelytől az ember úgy érzi, lehetetlen szabadulni, lehetetlen legyőzni.

Jézus Krisztus az, akiben a Seregek Ura elhozta azt az időt, amiről Zakariás próféta szavain keresztül szól hozzánk. Bebizonyította, hogy Isten számára nincsen lehetetlen. Jézus földi élete ezeknek a mi lehetetlen helyzeteinknek az átlépéséről szól: meggyógyítja a születése óta vak embert, a bénát, az epilepsziást, kiszabadítja bűneiből a samáriai asszonyt, élelmet és reményt ad az éhezőknek. Megnyitja az utat a tevékeny, örömteli életbe. Megszabadít az aggodalmaskodástól és félelmektől. Feltámasztja a halálból Lázárt és még másokat és Ő is feltámad a halálból az örök életre, hogy életet, belső békességet leheljen belénk, hogy mi is feltámadjunk már most a lelki halálból, reményvesztettségéből, félelmeinkből és egykor majd a testi halálból, a mulandóságból.

Mert Jézus Krisztus nem csak akkoriban, azoknak az embereknek az életében lépte át a határokat, hanem most is így cselekszik, mert feltámadt és él.

Jézus akkori tanítványai is, miután Jézust keresztre feszítették és eltemették, a lehetetlenség kapujában álltak, mert nem gondolták, hogy Jézus valóra váltja ígéretét és harmadnapra feltámad.

Képzeljük el ezeket a tanítványokat: ott ülnek, félelemben, félnek attól, hogy rájuk találnak, és az történik velük, ami Jézussal történt. Ott ülnek reményvesztetten, bezárkózva, mert nem tudják még, hogy Jézus nem hagyta el őket. És Jézus fel akarja oldani ezt a szorongást, ezt a belső bizonytalanságot, azzal, hogy belép hozzájuk a zárt ajtón keresztül és békességet hirdet nekik ezekkel a szavakkal: Békesség néktek!

Isten felszabadító jelenléte a mi bezártságunkba is beléphet. Beléphet békétlenségeinkbe, hogy békét teremtsen bennünk és közöttünk. Az a béke lehet a miénk, mely ennek a világnak a jelenlegi szorongással teli békétlenségén felülkerekedik. Mert Ő jelen van, Ő máris belépett az életünkbe, magunkra maradottságunkban, félelmeink, szorongásaink között, már most, amikor az Igét hallgatjuk vagy olvassuk. Ő most is legyőzte

azokat az akadályokat, amik úgy tűnnek, hogy előtte tornyosulnak, ő most is belép a zárt ajtókon.

Az interneten terjed egy kis kép, amelyen két szereplő van. Az egyik Lucifer, a másik Isten. Lucifer ezt mondja: - Ezzel a járvánnyal most bezárattam a templomaidat. Isten ezt mondja: - Ellenkezőleg, most minden lakásban nyitottál egy újat. Milyen jó, ha ez így van, ha lakásaink, szobáink szentéllé változnak ebben az időszakban.

Mert előtte nincsen akadály, nincsen lehetetlen! Ahova ő be akar lépni, ő belép. Jézus hozzánk is, egészen személyesen eljőhet, és bebizonyíthatja azt, hogy ő él, hogy nem hagyott el, hanem ott áll mellettünk, ott van velünk, akkor is, ha nem látjuk, akkor is, ha egy időre eltűnik a szemünk elől. És milyen jó, hogy ilyen az Isten.

Nem támaszkodik arra, hogy majd mi elkezdjük keresni, hogy majd mi leszünk azok, akik azon munkálkodnak erőnek erejével, hogy megtalálják őt. Mert mi hamar feladnánk, mert mi talán önszántunkból hozzá se fognánk a kereséséhez. Ha magunkra számítanánk ebben, hamar csődöt mondanánk. Ő az, aki bennünket megkeres, ő az aki, mellénk szegődik az úton, ahogy az Emmausba igyekvő tanítványokhoz is odaszegődött.

Ő teszi meg az első lépést és a sokadikat is felénk. Vegyük a facebook-ot példának. Feltesznek keresztények Igéket, igemagyarázatokat, igehirdetési helyeket, akár képekben, akár hanganyagban, videóban. Még az az ismerősünk is látja, aki nem kereste, egyáltalán nem volt szándékában, hogy rátaláljon. Jézus ilyen eszközökön keresztül is belép hozzánk. Ahogy az akkori világ lehetőségein keresztül szólt az emberekhez. Kiment a mezőre, mint minden tanító, vagy sétálva tanítványi körben beszélt, mint ahogy az akkori filozófusok tették. Vagy egyszerűen csak elmentek hozzá, hogy hallgassák őt, mint a rabbikhoz. Ezért is szólítják meg sokszor őt így: Rabbi. Isten nem a letűnt idők istene, hanem ennek a számunkra modern világnak a jelenlévő Ura, aki része életünknek, és részt vesz életünkben. Ahogy így lesz 10, 100, vagy 1000 év múlva is, míg fennáll ez a világ. Nem tudjuk, hogy micsoda technikai fejlődésen megyünk keresztül a jövőben, de annyi bizonyos, hogy Jézus azokat is felhasználja és megtalálja a kor emberét.

A tanítványok is az adott eszközökkel hirdették az evangéliumot. Bejárták az akkori területet, hajóra szálltak, leveleket írtak, kiálltak nyílt téren szónoklatot tartani. Most más korszakot élünk, más eszközök adódnak, melyeket Jézus mai tanítványain keresztül használ. A többi tőlünk függ, hogy hogy fogadjuk a feltámadt Úr érkezését. Az üzenetet lehet figyelmen kívül is hagyni. A facebook-on megjelenő üzenetet lehet mellőzni, továbbgörgetni, a rádiót továbbtekerni, tv-t átkapcsolni, email üzenetet meg sem nyitni, mintha nem is lenne

ott. De lehet érdeklődve hittel is fogadni, befogadni Jézust az Igében, itt ebben a modern, de békességét nem találó világunkban.

Ahogy akkoriban is attól függött a tanítványok saját belső békéje, hogy hisznek-e a Jézusnak. Valóban elhiszi-e Tamás is a jeleket látva, hogy Jézus valóban meghalt a kereszten, de feltámadt. Mert kételkedhettek volna tovább is, hogy valójában nem halt meg, vagy hogy csak a kimerültségtől és szorongástól képzelődnek és elméjük csapja be őket.

Ma, húsvét ünnepe utáni első vasárnap van. Amit latin néven így neveznek: Quasi modo geniti. Mint most született csecsemők. A mai vasárnapon Isten arra akar tanítani minket, hogy mit jelent Jézus feltámadásából élni, mit jelent húsvét a mi keresztyén életünkben, mit jelent Jézus feltámadásából újjászületni? Quasi modo geniti, mint ma született csecsemők, az igének tiszta tejét kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre. 1Pt 2,2 Mindazt, ami az élő Jézustól jön. Az Igét, a tápláló, tiszta és örökérvényű szót, amit semmi nem múlhat felül. Ami elég erőt vigasztalást ad nekünk ezekben a napokban, és minden nap. Ebből fakad újjászületésünk.

Egy történet egy kisfiúról szól, aki egy szombat reggel a homokozójában játszott. Ott volt nála egy doboznyi autója és teherkocsija, a műanyagvedre és egy fényes, piros műanyag lapát. Ahogy utakat épített és alagutakat ásott a puha homokban, talált egy nagy követ a homokozó közepén. A fiúcska körülásta a követ, és így sikerült kiszabadítania a homokból. Nem csekély veszéllyel nyomta-taszította a követ a lábával. (A fiúcska nagyon kicsi volt, a kő meg nagyon nagy.) Amikor a homokozóláda falához ért a kővel, azt látta, hogy nem tudja átgurítani rajta. A kisfiú csak tolt, nyomta, és a lapáttal feszítve emelte, de valahányszor azt gondolta, hogy előbbre jutott, a kő megbillent, és visszaesett a homokozóba. A kisfiú morgott, küszködött, taszította, lökte – de csak annyit ért el, hogy a kő visszagurult, és meghorzsolta pufók ujjait. Végül csalódottságában sírva fakadt. Közben édesapja a nappali ablakából követte az események alakulását. Ahogy eleredtek a könnyek, egy óriási árnyék vetődött a homokozóban sírdogáló kisfiúra. A fiúcska édesapja volt az. Szelíden, de határozottan kérdezte:– Fiam, miért nem vetted be minden rendelkezésedre álló erőt? A kisfiú megsemmisülten zokogta:– De hát azt csináltam, apa, hát azt csináltam! Minden erőmet beleadtam!– Nem, fi am – helyesbített az apa kedvesen. – Nem adtad bele minden erődöt. Nem kértél meg engem. – Azzal az édesapa lehajolt, megragadta a követ, és kirakta a homokozóból. (Wayne Rice: A nagy kő)

Jézus Krisztus ott áll mellettünk is, csak arra vár, hogy kérjük és elfogadjuk segítségét. Adja Isten, hogy így legyen. Ámen.

Imádkozzunk: Úr Jézus Krisztus! Köszönjük neked, hogy te belépsz hozzánk a zárt ajtókon keresztül is és átléped a lehetetlent. Kérünk add, hogy mindig hálásan fogadjuk szavad és benned bízva kérjük segítségedet félelmeinkben, számunkra lehetetlennek tűnő helyzeteinkben. Kérünk szabadítsd meg a világot ettől a vírustól, mert a mi eszközeink és emberi erőfeszítésünk kevésnek bizonyul. Adj gyógyulást a betegeknek, enyhülést a szenvedőknek, igazi reménységet a gyászolóknak. Kérünk hallgass meg minket! Ámen.